

Élménybeszámoló (Egy anya, fiával)

2012 Júniusában, a legnagyobb kánikulában, 17 nap alatt tettük meg Balázs fiammal a magyar zarándokutat. Eredetileg egyedül terveztem, főleg a belső úton való járásnak a lehetőségére vágytam, a fizikai mellett. Hirtelen (szabadság átcsoportosítás miatt) gyorsan kellett döntenem egy pénteki napon, a vasárnapi indulásról. Én, csak-csak rá tudtam hangolódni, mert már hónapok óta érlelődött bennem az út, de a családomat felkészületlenül érte a tervem. Férjem biztatott, hogy ő majd helyt áll itthon a négy gyerekkel, emiatt ne aggódjak. Nagyobbik fiam tudott rég a tervemről, és kacérkodott a gondolattal, de ez az időpont nem volt jó neki a betáblázott vállalásai miatt. Csalódásként élte meg a helyzetet. Kisebbik fiam, aki nem tudta, hogy mit jelent a zarándoklat, szinte látatlanba ajánlkozott, hogy elkísér. Ő egy jó kis túrázásnak képzelte. Miután körbejártuk a témát, szóbeli szerződést kötöttünk: jöhet, de nem szeretném miatta hamarabb feladni, ezért ha meggondolná, egyedül kell hazajönnie.

Ráhangelődésként, gondoltam egy nagyot, és autóstoppal indultunk Kiskőrösről Esztergomba. Tapasztalatunk az út során igen gazdagra sikeredett. Megéltük a kiszolgáltatottságot, - víz nélkül az útpadkán való gyaloglást, kilométereken át – és a teljes kegyelmet, mikor a hatos úton egy „angyal” a légkondis autójába felvett, és beszámolt a spanyolországi El-Camino-s útvjáról, és támogatva szándékunkat, a Nyugati pályaudvarig vitt. Akkor úgy éreztem ezért a találkozásért kellett stoppolnunk. Pihenésképpen vonattal, és vonatpótló busszal folytattuk utunkat Esztergomig.

A regisztrációnál derült ki, hogy senki más nem gondolt indulni ebben a hőségben. Az aznapi tapasztalatok alapján kicsit felelőtlennek éreztem magam, de biztatott a tudat, hogy az első napok nagy részén, erdős területen vezet az út.

Közös döntésünk volt, hogy minden napnak csak az aznapi terhet vesszük fel, és naponta hozunk döntést a következő nap vállalásáról. A többit Isten kegyelmére bízuk.

Hajnali indulással elkezdődött a nagy kaland. Térkép alapján jól tájékozodom, és biztonságban érzem magam bárhol. Most azonban a nagy idegenben, csupán a zarándok könyvre hagyatkozva indultunk. A jelekre találás öröme biztatott és hívogatott. Rájuk támaszkodva értettem meg azok alapvető fontosságát. Lelki értelemben a gondviselést, a „veled vagyok”, „csak rám hagyatkozzál” üzenetek biztonságát éltem meg. Átértékelődött bennem a tízparancsolat, amit én tíz életvezetési, erősen jó tanácsnak gondolok azóta. Annak szabadsága, hogy letérjünk a jelzett útról, folyamatosan megvolt, mégsem kísértett úgy, mint a valós életben sokszor. Sőt, akkor és ott, a letérés az elveszettséget jelentette. A kitérők vagy eltévedések, az időnkéből és energiánkból vont el fölöslegesen. Megtanultunk a lényegesre fókuszálni. Jelet nem veszíteni, figyelmesen lépni (hogy ne legyen baleset), vizet, ennivalót, időt, energiát, jól megtervezni, jól beosztani. Egymásra figyelni, alkalmazkodni, egymásnak örülni.

Már az első nap kellemesen csalódtam fiamban. Nem hogy teher lett volna, mint amitől tartottam, hanem egy olyan útitársat kaptam személyében, aki a helyzet komolyságát első perctől fogva érezte, és felnőttként viszonyult az ő tizennégy évével. A szerep, a feladat vállalása be- vagy felavatta őt. Ez a magatartásában nyilvánult meg leginkább. Váratlanul, veszteség érzésként éltem meg, hogy nem az a kicsi fiam van velem, aki babusgatásra szorul, hanem immár egy érettebb személyiség, aki felnőtt a vállalt feladathoz, és akinek a gyors változását el kell tudjam fogadni. Megnőtt a szememben. Nem nyafogott, nem panaszkodott, ennivalóban is ésszerűen választott, és még fagyit sem követelt. Hősiesen gyalogolt egy vasárnapot a levált talpú bakancsában, amit óránként drótoztunk, míg hétfőn sikerült újat vennünk. Hogy jobban bírta a tempót, azon nem csodálkoztam. Hiszen neki volt túra tapasztalata, nekem semmi. Neki ez kamasz virtus, teljesítménytúra. Sikerélmény, hogy legalább ebben megelőzi a négy évvel idősebb bátyját, stb. A szellemi érés után a lelki érés is

bebizonyosodott nála hamar. Az első két nap a zarándokkönyv térképét böngészve, meg a tájat, mind azon járt az esze, hogy lehetne rövidíteni. Miután elmondtam neki a zarándoklat lényegét, tisztáztam néhány fogalmat (cél, belső út, lelki tisztulás stb.), többet nem említette, még a zajos Budapesten sem, hogy a tömegközlekedéssel rövidítsünk. Szolgálattevő vállalása volt, hogy az út nagy részén ő figyelte a jeleket, („legyezte” az utat a pókhálótól) és „látom”, „meg van” szavakkal utalt arra, hogy a jó úton haladunk, nekem ne legyen gondom rá, elmélkedhessek nyugodtan a mechanikussá vált menetelésem alatt. ”Nagyossága” abban is megnyilvánult, hogy látva egy játszóteret, nem érzett késztetést arra, hogy lazítson. Bízgatásomra, hogy van rá időnk, elutasított. Talán, mert nem tudta magában összeilleszteni ezt a két szerepkört, vagy, mert tényleg kinőtt belőle, csak én nem vettem még tudomásul.

A szálláshelyeken csodálkoztak a fiatalsága miatt, és persze neki gratuláltak is a teljesítményért. Lehet, hogy volt olyan, aki felelőtlennek gondolt, amiért kiskorúnak ilyen nagy terhet engedek vállalni, de szemembe nem mondta senki. A zarándoklat utolsó napjaiban azért volt némi lelkiismeret furdalásom, mert tudtam, hogy fáj a térd, de azt is tudtam, hogy most már személyes vágya, hogy teljesítse az utat. Vívódtam magamban, hogy jogom-e vagy kötelességem hazaküldeni, egészsége védelme érdekében. A lélek kész volt, de a test erőtlenség bizonyult. Nekem első naptól égett a talpam és fájt minden lépés. Ráhagytam a döntést, tudván azt, hogy a fájdalom csak az út végéig tart, (és remélhetőleg nem okoz neki ez a megterhelés maradandó károsodást), de a lelki sérülés, a kudarc jóval tovább tartana. Döntésem helyesnek bizonyult.

Összességében nagyon hasznos volt, nem csak személyes élményként, hanem társas kapcsolatunk más nézőpontbeli megközelítése miatt is. Fizikai valóságban látszólag anya és fia, valójában két lélek járt az úton, mérhetetlen lelki magasságokban. Volt úgy, hogy órákig nem szóltunk egymáshoz, míg a gáton haladtunk. Míg a szótlanság itthon feszültséget rejthet, ott áldott csend volt. Volt, hogy hosszan körbejártunk egy témát, és elfilozofálgattunk rajta.

Külön ajándékként éltük meg a „szerencsés véletleneknek nevezett” gondviselések sorát, az idegenek imafelkéréseit, „Isten áldja meg útjukon!” jókívánságokat, a sok ajándék VIZET, a szállásra befogadók melegségét, a megérzéseket, a deja vu élményeket, stb. Az emberek közvetlensége, segítőkészsége is jóleső érzés volt. „Honnan-hová” jellegű érdeklődésre adott válaszuk némelyeket meghökkentett, másokat elgondolkodtatott, vagy éppen gratulációra készített.

Az út végén azért a kevélység bűnétől meg lettünk kímélve, mikor estére érkezvén Máriagyúdre, nem találtunk senkit, aki fogadott- és bélyegezhetett volna az útlevelünkbe. Mi megtettük a tőlünk telhetőt, mert kaptunk hozzá elhívást, erőt, egészséget, de Istené minden dicsőség.

Itthon, nem értettük a „nem féltetek?” jellegű kérdéseket. Gondviselés alatt voltunk, kegyelemben részesültünk. Soha nem éreztük jobban fizikai korlátainkat, de gazdagodtunk egy új élménnyel: a test csodákra képes, ha kész rá a lélek.

Mindenkit bízgatunk, akit a lélek indít: ne visszakozzon, **zarándokoljon!**
Nem fogja megbánni.

Köszönet mindazoknak, akik megálmodták, létrehozták és fenntartják a lehetőséget!

Ádám Mária.